

Datum van inontvangstneming : 05/08/2016

Zaak C-368/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 juli 2016

Verwijzende rechter:

Højesteret (Denemarken)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 juni 2016

Verzoekende partij/Rekwirante:

Assens Havn

Verwerende partij:

Navigators Management (UK) Limited

[OMISSIS]

BESCHIKKING VAN DE HØJESTERET (hoogste rechter in Denemarken)

gegeven op maandag 20 juni 2016

[OMISSIS]

Assens Havn

[OMISSIS]

tegen

Navigators Management (UK) Limited

[OMISSIS]

De Højesteret ([OMISSIS]) heeft het Hof van Justitie van de EU krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 13, punt 5,

juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening [verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ook genoemd de Brussel I-verordening]. Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de vraag, of een gelaedeerde die naar nationaal recht de mogelijkheid heeft zijn vordering rechtstreeks in te stellen tegen de verzekeringsmaatschappij van degene die de schade heeft veroorzaakt, is gebonden aan een forumkeuzebeding dat de verzekeraar en de verzekeringnemer rechtsgeldig zijn aangegaan overeenkomstig artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening.

Opgemerkt dient te worden dat de Executieverordening als gevolg van het door Denemarken gemaakte voorbehoud niet rechtstreeks van toepassing is in Denemarken. De bepalingen van de verordening zijn echter in werking getreden op grond van de parallelle overeenkomst (tussen de Europese Gemeenschap en het Koninkrijk Denemarken betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken [PB 2005 L 299, blz. 62]), die in Deens recht is omgezet bij wet nr. 1563 van 20 december 2006 betreffende de Brussel I-verordening e.a. Volgens artikel 6, lid 1, van de parallelle overeenkomst kan Denemarken het Hof van Justitie van de EU verzoeken [**Or. 1**] om een prejudiciële beslissing over, onder meer, de uitlegging van de Executieverordening, die volgens artikel 2, lid 1, van de parallelle overeenkomst deel uitmaakt van die overeenkomst.

1. Feiten van de zaak en procesverloop

1.1. In het najaar van 2007 was de vennootschap Skåne Entreprenad Service AB (Zweden) belast met het vervoer van suikerbieten naar een fabriek te Nykøbing Falster en een deel van het traject werd afgelegd per schip van Assens naar Nakskov. Voor dat traject over water had Skåne Entreprenad een aantal sleepboten en aken gecharterd, waaronder de sleepboot Sea Endeavour I. Dat vaartuig behoorde in eigendom toe aan Saga Shipping & Trading Corporation Ltd. (Saint Vincent en de Grenadines) (hierna: Saga Shipping), maar was zonder bemanning gehuurd door de vennootschap Skåne Entreprenad, die een aansprakelijkheidsverzekering had afgesloten bij Navigators Management (UK) Limited (hierna: Navigators Management). Op 24 november 2007 ontstond bij het aanleggen in Assens Havn schade aan de kaai-infrastructuur. Bewist wordt, hoe de schade is ontstaan en wie daarvoor aansprakelijk is. Assens Havn heeft tegen Navigators Management een beroep tot schadevergoeding ingesteld bij de Sø- og Handelsret (rechter in eerste aanleg voor maritieme zaken en handelszaken) en vergoeding van de betrokken schade gevorderd. Het beroep is rechtstreeks ingesteld tegen Navigators Management als verzekeraar van de veroorzaker van de schade, daar Skåne Entreprenad kort nadien failliet is gegaan.

1.2. De Sø- og Handelsret heeft overeenkomstig § 253 van de wet betreffende de burgerlijke rechtsvordering (retsplejelov) onder andere de vraag betreffende de bevoegdheid voor aparte behandeling en beslissing afgesplitst en het beroep verworpen op grond van onbevoegdheid van de Deense rechter. De zaak voor de Højesteret betreft deze vraag.

1.3. In de zaak voor de Højesteret gaat het vooral om de vraag, of Assens Havn, die volgens § 95, lid 2, van de wet betreffende de verzekeringsovereenkomsten (forsikringsaftalelov) haar vordering rechtstreeks tegen de verzekeringsmaatschappij van de veroorzaker van de schade kan instelling, is gebonden aan het forumkeuzebeding in de verzekeringsovereenkomst tussen de bevrachter, Skåne Entreprenad, en de verzekeringsmaatschappij, Navigators Management [cf. artikel 13, punt 5, en artikel 14, punt 2, onder a)]. Indien Assens Havn aan het forumkeuzebeding is gebonden, heeft de Sø- og Handelsret het beroep terecht verworpen. Indien de gelaedeerde echter niet aan het forumkeuzebeding is gebonden, kan de zaak worden voorgelegd aan de gerechten van de plaats waar het schade brengende feit zich heeft voorgedaan, zoals is gebeurd (cf. artikel 10 juncto artikel 11, lid 2, van de Executieverordening).
[Or. 2]

1.4. In de verzekeringspolis, waarvan de geldigheid in de betrekkingen tussen de verzekeraar en de verzekeringnemer niet wordt betwist, staat onder andere:

„Choice of Law and Jurisdiction

This insurance shall be governed by and construed in accordance with the law of England and Wales and each party agrees to submit to the exclusive jurisdiction of the courts of England and Wales.”

Verder staat in de verzekeringsvoorwaarden van Navigators Management te lezen:

„7) Law, Practice and Dispute Resolution

This insurance shall be governed by and construed in accordance with English Law and, in particular, be subject to and incorporate the terms of the Marine Insurance Act 1906 and any statutory modification thereto. This insurance, including any dispute arising under or in connection with it, shall also be subject to the exclusive jurisdiction of the High Court in London.”

1.5. Skåne Entreprenad is failliet verklaard en Assens Havn heeft op 22 december 2009 een vordering tot schadevergoeding ingediend bij de failliete boedel. Bij brief van 21 januari 2010 heeft de curator van de failliete boedel de indiening van de vordering bevestigd en verklaard, dat verwacht wordt dat er bij de vereffening van de boedel niets zal overblijven voor schuldvorderingen zonder voorrang. De failliete boedel heeft nadien ook geen enkel deel van de vordering gehonoreerd.

1.6. Assens Havn heeft naar aanleiding van de schade beslag gelegd op de Sea Endeavour I. In het tegen Saga Shipping als eigenaar van de Sea Endeavour I ingestelde beroep tot bekrachtiging van dat beslag heeft Assens Havn onder andere gevorderd dat wordt vastgesteld dat Saga Shipping als reder aansprakelijk is voor de door de Sea Endeavour I veroorzaakte schade, dat wordt vastgesteld dat Assens Havn scheepshypotheek heeft op de Sea Endeavour I en dat de vordering van Saga Shipping tot opheffing van het beslag wordt afgewezen. Een aantal vragen, waaronder de betrokken vraag, is afgesplitst voor aparte behandeling. Bij arrest van 4 december 2012 (UfR 2013 713 H) heeft de Højesteret geoordeeld dat Skåne Entreprenad en niet Saga Shipping als reder aansprakelijk was voor de door de Sea Endeavour I veroorzaakte schade en dat een eventuele vordering tot schadevergoeding werd gewaarborgd door scheepshypotheek op de Sea Endeavour I, zodat beslag kan worden gelegd op dat schip. De andere in het beroep tot bekrachtiging van het beslag aan de orde gestelde vragen zijn samen met de vraag naar de geldigheid van de scheepshypotheek en het beslag afgedaan in het door de Østre Landsret (rechter in hoger beroep voor het oostelijke deel van Denemarken) op 10 mei 2016 gewezen arrest in zaak B- 4017-13. In dat arrest, dat slechts werking heeft intra partes, heeft de Østre Landsret onder meer geoordeeld dat Saga Shipping dient te erkennen dat Skåne Entreprenad **[Or. 3]** aansprakelijk was voor de door de Sea Endeavour I veroorzaakte schade, dat de schadevergoeding die kan worden gevorderd 900 000 DKK bedraagt en dat Assens Havn een scheepshypotheek heeft voor haar vordering tot schadevergoeding. De Østre Landsret bevestigde het vonnis in eerste aanleg voor het overige.

1.7. Assens Havn heeft in het onderhavige beroep tot schadevergoeding van Navigators Management betaling van een bedrag van 1 310 536 DKK gevorderd. Navigators Management heeft gevorderd, het beroep te verwerpen op grond dat de Deense rechter niet bevoegd is, en heeft subsidiair afwijzing van de vorderingen gevorderd. De Sø- og Handelsret heeft, zoals gezegd, overeenkomstig § 253 van de wet betreffende de burgerlijke rechtsvordering onder andere de vraag betreffende de bevoegdheid voor aparte behandeling en beslissing afgesplitst.

1.8. Bij vonnis van 22 december 2014 heeft de Sø- og Handelsret het beroep verworpen op grond dat het forumkeuzebeding in de overeenkomst tussen verzekeraar en verzekeringnemer verbindend was voor de gelaedeerde, zodat het beroep niet voor de bevoegde rechter was ingesteld. De overwegingen van de Sø- og Handelsret betreffende de bevoegdheid luiden als volgt:

„Er mag worden van uitgegaan dat de betrokken verzekering een zeeverzekering is en dat de verzekering een bijzonder beding betreffende de keuze voor het recht, en voor de bevoegdheid van de gerechten, van Engeland en Wales bevat. Uit artikel 13 van de EG-Executieverordening blijkt dat van de overigens dwingende bepalingen betreffende de bevoegdheid in bepaalde gevallen bij overeenkomst kan worden afgeweken, onder meer voor zeeverzekeringen (cf. artikel 13, punt 5, juncto artikel 14).

Het forumkeuzebeding kan dan ook niet buiten toepassing worden gelaten op grond van dwingend recht.

Skåne Entreprenad Service AB, de vennootschap die de schade heeft veroorzaakt, is failliet gegaan, en het is dan ook de vraag, hoe § 95 van de wet betreffende de verzekeringsovereenkomsten precies moet worden begrepen. Die bepaling betreft het recht van de gelaedeerde om rechtstreeks vergoeding te vorderen van de verzekeringsmaatschappij, wanneer zijn vordering tot schadevergoeding deel uitmaakt van het faillissement van de verzekerde. De SØ- og Handelsret is van oordeel dat die bepaling, zowel volgens de bewoordingen als volgens het doel ervan, aldus dient te worden begrepen, dat de gelaedeerde in de rechten van de verzekerde tegen de verzekeringsmaatschappij treedt en in voorkomend geval ook gebonden is aan de bijzondere voorwaarden die tussen de partijen bij de verzekering zijn overeengekomen zoals het beding over de keuze voor het recht, en voor de bevoegdheid van de gerechten, van Engeland en Wales.

Bijgevolg zijn de Deense gerechten niet bevoegd voor de onderhavige zaak en dient verweersters vordering tot verwerping van het beroep te worden toegewezen.”

1.9. Assens Havn heeft tegen het vonnis van de SØ- og Handelsret hogere voorziening ingesteld bij de Højesteret en gevorderd, het vonnis te vernietigen en zaak voor behandeling ten gronde naar de SØ- og Handelsret terug te wijzen. Navigators Management heeft bevestiging van het vonnis gevorderd.

2. Nationale bepalingen [Or. 4]

2.1. Een gelaedeerde heeft naar Deens recht in beginsel niet het recht, zijn vordering rechtstreeks in te stellen tegen de verzekeringsmaatschappij van degene die de schade heeft veroorzaakt, maar in § 95 van de wet betreffende de verzekeringsovereenkomsten wordt hem het recht daartoe verleend in een aantal gevallen zoals in geval van faillissement van de verzekeringnemer.

2.2. § 95, leden 1 en 2, van de wet betreffende de verzekeringsovereenkomsten luidt als volgt:

„§ 95 1. Wanneer is vastgesteld dat de verzekerde schadevergoeding verschuldigd is aan de gelaedeerde en de omvang van de schadevergoeding is bepaald, treedt de gelaedeerde in de rechten van de verzekerde tegenover de verzekeringsmaatschappij, voor zover hij niet schadeloos is gesteld.

2. Verder treedt de gelaedeerde in de rechten van de verzekerde tegenover de verzekeringsmaatschappij wanneer zijn vordering tot schadevergoeding deel uitmaakt van het faillissement, het gerechtelijk akkoord of de schuldsanering van de verzekerde. Voor zover de vordering

tot schadevergoeding van de gelaedeerde niet wordt gedekt, kan zij volledig geldend worden gemaakt tegen de verzekeringsmaatschappij. De verzekeringsmaatschappij zal in dat geval de verzekerde onverwijld ervan op de hoogte brengen dat zij een vordering tot schadevergoeding heeft ontvangen.”

2.3. Lid 2 is ingevoegd bij wet nr. 434 van 10 juni 2003. Uit de toelichting bij het wetsvoorstel [Deens publicatieblad (Foltetingstidende) 2002-03, bijlage A, wetsvoorstel nr. 169, blz. 4396] blijkt onder andere dat de gelaedeerde „in de rechten” van de verzekerde „treedt”, dat wil zeggen dat de gelaedeerde zijn vordering rechtstreeks tegen de verzekeringsmaatschappij van de aansprakelijke persoon kan instellen, maar dat de gelaedeerde ten aanzien van de verzekeringsmaatschappij geen betere positie kan krijgen dan de veroorzaker van de schade/verzekerde zou hebben gehad indien hij de schadevergoeding zelf aan de gelaedeerde had betaald en zich vervolgens tot de verzekeringsmaatschappij had gewend.

3. Afdeling 3 [van hoofdstuk II] van de Executieverordening

3.1. In de zaak rijst de vraag of een gelaedeerde die gebruik maakt van de in artikel 11, lid 2, van de Executieverordening bedoelde mogelijkheid om zijn vordering rechtstreeks in te stellen tegen de verzekeringsmaatschappij van degene die aansprakelijk is, is gebonden aan een overeenkomstig artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van die verordening in de overeenkomst tussen de verzekeraar en de verzekeringnemer opgenomen forumkeuzebeding. Deze vraag is het voorwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing (zie punten 4 en 5 hieronder).

3.2. Zoals gezegd, is de Executieverordening als gevolg van het Deense voorbehoud niet rechtstreeks van toepassing in Denemarken. De bepalingen van de verordening zijn in Denemarken echter van kracht op grond van de parallelle (Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en het Koninkrijk Denemarken [**Or. 5**] betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken), die in Deens recht is omgezet bij wet nr. 1563 van 20 december 2006 betreffende de Brussel I-verordening e.a. Afdeling 3 [van titel II] van deze verordening bevat bepalingen over de bevoegdheid in verzekeringszaken. In de artikelen 10, 11, 13 en 14 van deze verordening wordt onder meer bepaald:

„Artikel 10

De verzekeraar kan bovendien worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schade brengende feit zich heeft voorgedaan, indien het geschil een aansprakelijkheidsverzekering of een verzekering van onroerend goed betreft. Hetzelfde geldt voor het geval dat de verzekering zowel

betrekking heeft op onroerende als op roerende goederen die door eenzelfde polis gedekt zijn en door hetzelfde onheil getroffen zijn.

Artikel 11

[...]

2. De artikelen 8, 9 en 10 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffene rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.

[...]

Artikel 13

Van deze afdeling kan slechts worden afgeweken door overeenkomsten:

1. gesloten na het ontstaan van het geschil, of
2. die aan de verzekeringnemer, de verzekerde of de begunstigde de mogelijkheid geven de zaak bij andere gerechten dan de in deze afdeling genoemde aanhangig te maken, of
3. waarbij een verzekeringnemer en een verzekeraar die op het tijdstip waarop de overeenkomst wordt gesloten, hun woonplaats of hun gewone verblijfplaats in dezelfde lidstaat hebben, zelfs als het schade brengende feit zich in het buitenland heeft voorgedaan, de gerechten van die lidstaat bevoegd verklaren, tenzij de wetgeving van die lidstaat dergelijke overeenkomsten verbiedt, of
4. gesloten door een verzekeringnemer die zijn woonplaats niet in een lidstaat heeft, behalve wanneer het gaat om een verplichte verzekering of een verzekering van een in een lidstaat gelegen onroerend goed, of
5. betreffende een verzekeringsovereenkomst, voor zover daarmee een of meer van de risico's bedoeld in artikel 14 worden gedekt.

Artikel 14

De in artikel 13, punt 5, bedoelde risico's zijn de volgende:

1. elke schade
  - a) aan zeeschepen, vaste installaties in de kustwateren of in volle zee, of luchtvaartuigen, die wordt veroorzaakt door gebeurtenissen in verband met het gebruik daarvan voor handelsdoeleinden,

b) andere goederen dan de bagage van passagiers, toegebracht tijdens het vervoer met deze schepen of luchtvaartuigen of tijdens gemengd vervoer waarbij mede met deze schepen of luchtvaartuigen wordt vervoerd;

2. elke aansprakelijkheid, met uitzondering van die voor lichamelijk letsel van passagiers of schade aan hun bagage [**Or. 6**]

a) voortvloeiend uit het gebruik of de exploitatie van de schepen [...]"

3.3. Professor dr. P. Schlosser heeft in 1979 een rapport opgesteld over het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, alsmede tot het protocol betreffende de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie. Dat rapport is bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen, C 59, van 5 maart 1979. In punt 148 – op blz. 117 – wordt met betrekking tot de artikelen 10 en 12 van het Executieverdrag (Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken), die ten dele overeenkomen met de artikelen 11 en 13 van de Executieverordening, onder meer gezegd:

„Rechtsmacht verlenende overeenkomsten omvatten alle geschillen tussen verzekeraar en verzekeringnemer, ook als de verzekeringnemer de verzekeraar volgens artikel 10, lid 1, voor het gerecht wil oproepen waarvoor hij door de gelaedeerde zelf wordt gedaagd. Jegens derden heeft een in een verzekeringsovereenkomst opgenomen rechtsmacht verlenende clause evenwel geen bindende kracht. Het bepaalde in artikel 10, lid 2 [thans artikel 11, lid 2, van de Executieverordening], dat betrekking heeft op de rechtstreekse vordering van de gelaedeerde, valt daarom buiten de rechtsmacht verlenende clauses in verzekeringsovereenkomsten.”

Op dat tijdstip bevatte het Verdrag geen bepalingen die overeenkwamen met artikel 13, punt 5, en artikel 14 van de Executieverordening.

3.4. Er is in de rechtspraak slechts één arrest over de uitlegging van de draagwijdte van artikel 13, punt 5, van Executieverordening. In zijn arrest van 26 mei 2005 in zaak C-77/04, GIE Réunion européenne e.a., heeft het Hof onder meer geoordeeld dat afdeling 3 van hoofdstuk II van het Executieverdrag (thans de Executieverordening) niet van toepassing is op de betrekkingen tussen verschillende verzekeraars in het kader van een zaak over vrijwaring. In die zaak ging het om de vraag, of een verzekeringsmaatschappij een andere verzekeringsmaatschappij op grond van artikel 6, punt 2, van het Executieverdrag met het oog op verdeling van de vergoeding van schade die door verschillende verzekeringen was gedekt, kon oproepen voor de gerechten van een andere plaats dan de plaats van vestiging van de in vrijwaring opgeroepen

verzekeringsmaatschappij. In punt 22 van dat arrest wordt onder meer overwogen dat artikel 12, punt 5, het Executieverdrag (thans artikel 13, punt 5, van de Executieverordening), verzekeringsovereenkomsten waarin de verzekerde een aanzienlijke economische macht heeft, uitsluit van een regeling die tot doel heeft [Or. 7], de economisch zwakste en juridisch minst ervaren partij te beschermen. Om die reden heeft het Hof van Justitie van de EU geoordeeld dat een op samenloop van verzekeringen gebaseerde vordering tot vrijwaring tussen verzekeraars niet onder de bepalingen van afdeling 3 van titel II [van het Executieverdrag] valt.

3.5. Verder heeft het Hof van Justitie van de EU in een arrest van 12 mei 2005 in zaak C-112/03 (Peloux) uitspraak gedaan over de uitlegging van artikel 13, punt 3, [van de Executieverordening]. De Franse vennootschap Peloux was in Frankrijk gedagvaard in verband met de levering van een aantal panelen die gebreken vertoonden. Peloux dagvaardde een aantal Belgische verzekeringsmaatschappijen die een verzekeringsovereenkomst hadden gesloten met de Belgische moedermaatschappij van Peloux, in vrijwaring. Volgens de verzekeringsovereenkomst, die ook Peloux als verzekerde omvatte, waren de gerechten van de plaats van vestiging van de verzekeringsnemer bevoegd, en de verwijzende rechter had erop gewezen „dat die bepaling duidelijk niet [was] opgedrongen door de verzekeraar”. In die zaak oordeelde het Hof van Justitie van de EU dat een overeenkomstig artikel 13, punt 3, opgenomen forumkeuzebeding niet kan worden tegengeworpen aan een verzekerde die dat beding niet uitdrukkelijk heeft aanvaard en die is gevestigd in een andere lidstaat dan de verzekeringnemer en de verzekeraar.

4. Context van de vraag

4.1. Afdeling 3 [van hoofdstuk II] van de Executieverordening [Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] bevat een aantal bepalingen over de bevoegdheid in verzekeringszaken. Volgens artikel 10 kan de verzekeraar in geschillen betreffende onder meer aansprakelijkheidsverzekering worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schade brengende feit zich heeft voorgedaan. Hetzelfde geldt in gevallen waarin de gelaedeerde zijn vordering rechtstreeks tegen de verzekeraar instelt, indien rechtstreekse vordering mogelijk is (cf. artikel 11, lid 2). Of die mogelijkheid bestaat, dient naar nationaal recht te worden uitgemaakt, en volgens § 95 van de wet betreffende de verzekeringsovereenkomsten is in een situatie als die in het onderhavige geval een rechtstreekse vordering mogelijk.

4.2. Volgens artikel 13 kan van de bepalingen van afdeling 3 [van hoofdstuk II] van de Executieverordening slechts worden afgeweken door een forumkeuzebeding in de aldaar genoemde gevallen, waaronder bij een

forumkeuzebeding betreffende een verzekeringsovereenkomst die elke aansprakelijkheid met uitzondering van die voor lichamelijk letsel van passagiers of schade aan hun bagage voortvloeiend uit het gebruik of de exploitatie van schepen dekt [zie artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a)]. **[Or. 8]**

4.3. In bovengenoemde zaak C-112/03 (Peloux) heeft het Hof van Justitie van de EU geoordeeld dat een overeenkomstig artikel 12, punt 3, van het Executieverdrag (thans artikel 13, punt 3, van de Executieverordening) aangegaan beding in een verzekeringsovereenkomst volgens welke de gerechten van de plaats van vestiging van de verzekeringnemer bevoegd zijn, niet kan worden tegengeworpen aan een begunstigde/verzekerde die dat beding niet uitdrukkelijk heeft aanvaard. Uit het arrest blijkt dat de in afdeling 3 [van titel II] van het Executieverdrag limitatief genoemde afwijkingen van de bevoegdheidsregels in verzekeringszaken strikt moeten worden uitgelegd (punt 31 van dat arrest). Uit punt 33 van dat arrest blijkt onder meer dat de in artikel 12, punt 3, genoemde uitzondering berust op de overweging dat het sluiten van een overeenkomst volgens welke de gerechten van het land waar ook de verzekeringnemer is gevestigd, bevoegd zullen zijn, de verzekeringnemer, die de zwakste partij is, geen passende bescherming ontnemt. In de punten 39 en 40 wordt overwogen dat een overeenkomstige erkenning van het forumkeuzebeding met betrekking tot de begunstigde tot gevolg zou hebben dat wordt voorbijgegaan aan het doel van bescherming van de economisch zwakste partij, die zijn vordering moet kunnen in stellen bij of zich moet kunnen verdedigen voor de gerechten van de plaats hij zelf is gevestigd.

4.4. De onderhavige zaak betreft de uitlegging van de uitzonderingsbepaling in artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a). Uit punt 22 van het arrest in zaak C-77/04 (GIE Réunion européenne e.a.) blijkt dat de dwingende bepalingen van afdeling 3 slechts gelden in situaties die worden gekenmerkt door een gebrek aan evenwicht tussen de partijen, en dat de bijzondere bevoegdheidsregels zijn ingevoerd ten behoeve van de partij die als de economisch zwakste en de minst ervarene wordt beschouwd. In hetzelfde punt van dat arrest heeft het Hof van Justitie van de EU erop gewezen dat artikel 12, punt 5, (thans artikel 13, punt 5, van de Executieverordening) verzekeringsovereenkomsten waarin de verzekerde een aanzienlijke economische macht heeft, van die beschermingsregeling uitsluit.

4.5. De Højesteret is van mening dat het volgens de bewoordingen van artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), in samenhang met de in de punten 4.3 en 4.4 hierboven genoemde rechtspraak en met het rapport van prof. Dr. P. Schlosser niet duidelijk is of artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening aldus moet worden uitgelegd dat een gelaedeerde is gebonden aan het tussen de partijen bij de verzekering overeengekomen forumkeuzebeding. **[Or. 9]**

5. Vraag

5.1. Omdat een antwoord op die vraag van beslissende betekenis is voor de uitkomst van de onderhavige zaak en omdat de twijfel betrekking heeft op de uitlegging van een Unierechtelijke bepaling, acht de Højesteret het nodig, het Hof van Justitie van de EU te verzoeken om een antwoord op de hieronder geformuleerde vraag.

De Højesteret verzoekt het Hof van Justitie van de EU om een antwoord op de volgende vraag:

Dient artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening [Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] in die zin te worden uitgelegd dat een gelaedeerde die naar nationaal recht de mogelijkheid heeft zijn vordering rechtstreeks in te stellen tegen de verzekeringsmaatschappij van degene die de schade heeft veroorzaakt, is gebonden aan een forumkeuzebeding dat de verzekeraar en de verzekeringnemer rechtsgeldig zijn aangegaan overeenkomstig artikel 13, punt 5, juncto artikel 14, punt 2, onder a), van de Executieverordening?

[OMISSIS]